

Nelly Verbugt

“De rek is eruit bij de ondernemer”

DOOR KIM MAES BEELD JEAN-PIERRE GEUSENS

Lange tijd stond ze bekend als ‘die charmante Limburgse’ van de Tweede Kamer. Een liberaal in hart en nieren, maar vooral ook een vrouw die haar mannetje staat. Want haar charme heeft er nooit toe geleid dat ze een blad voor de mond nam. Nelly Verbugt houdt er nu eenmaal niet van de zaken mooier te maken. Eerlijkheid is leidend. Ze zegt onomwonden wat ze vindt en doet wat ze belooft. Dat deed ze jarenlang vanaf het Haagse pluche en dat doet ze tegenwoordig vanuit haar ‘gloednieuwe’ kantoor in de Roermondse vestiging van MKB-Limburg.

Het zijn ook deze eigenschappen die bepalend waren voor de kansen die ze greep en de talloze functies die ze bekleedde. Haar Curriculum Vitae is lang, heel lang én divers, al blijkt de samenvang groot. Verbugts loopbaan lijkt bijna spontaan te zijn ontstaan vanuit een aaneenschakeling van gebeurtenissen en het zetten van daaropvolgende logische vervolgstappen. Toch is niets minder waar, want hoewel er veel raakvlakken zijn, heeft ze altijd heel expliciet haar eigen keuzes gemaakt en is ze haar eigen weg gevolgd. Een van die expliciete keuzes behelsde haar beslissing om de politiek in te gaan. “Ik ben mijn carrière in 1982 gestart als medewerker bij de grensregio Rijn-Maas-Noord, de huidige Euregio Rijn-Maas-Noord,” steekt Verbugt enthousiast van wal. “Hier deed ik onderzoek naar de grensoverschrijdende economische ontwikkeling. Het opzetten van een grensoverschrijdend structuurprogramma was toen in Europa uniek. Er was in die tijd nog maar weinig bekend over wat aan weerszijden

van de grens gebeurde. In deze jaren werd er voor het eerst geïnvesteerd in samenwerking. Een mooie uitdaging om mee aan de slag te gaan.”

“Door dit werk kwam ik met heel veel mensen in aanraking, legde ontzettend veel contacten en bouwde een breed politiek netwerk op. Op een gegeven moment werd ik door een wethouder, waar ik op dat moment een pleidooi ‘tegen’ voerde, gevraagd of ik geen interesse had in een positie binnen het CDA,” lacht Verbugt. “Ik heb mijn liberale insteek kenbaar gemaakt en bedenktime gevraagd. Intussen kreeg de VVD hier echter lucht van en was de keuze snel gemaakt.” Het legde de basis voor haar politieke loopbaan die twintig jaar zou duren. De eerste tien jaar combineerde Verbugt haar politieke activiteiten met haar baan als staffunctionaris en later als plaatsvervangend hoofd afdeling Economische Zaken bij de gemeente Venlo. Wederom stond hier die buitenlandse samenwerking centraal. “Het doel was de stad meer bekendheid te geven, vooral bij economisch relevante omgevingen om zo buitenlandse investeerders aan te trekken en Venlo internationaal te profileren als centraal punt in Europa. Het resulteerde in het ontstaan van veel nieuwe bedrijventerreinen en de komst van talloze nieuwe buitenlandse organisaties die in Venlo een nieuwe logistieke vestigingsplaats vonden.”

De tweede helft van haar politieke carrière bracht Verbugt door op het Haagse pluche. Als woordvoester Volkshuisvesting, Infrastructuur en Ruimtelijke Ordening zat ze namens de VVD tien jaar in de Tweede Kamer. Hoewel ze er goed wist te aarden, heeft

ze haar liefde voor Limburg nooit onder stoelen of banken gestoken. “Ik was verantwoordelijk voor onderwerpen die deze provincie veelal raakten en kon daardoor veel voor Limburg betekenen. Dat heb ik ook nooit nagelaten,” vertelt Verbugt bewogen. “Hier liggen mijn wortels, hier woont een groot deel van mijn familie waardoor je voeling blijft houden. Zo bleef Limburg een linking pin, het ‘lijntje’ is nooit verdwenen. Daarbij is mijn affiniteit met de politiek ook in Limburg gelegd. Ik kom uit een politiekgeoriënteerd ondernemersgezin. Er was altijd wel een familielid dat politiek actief was en ook thuis was de politiek een geliefd gespreksonderwerp. Politieke discussieprogramma’s werden op de voet gevolgd. Het is me wat dat betreft dus met de paplepel ingegoten.” Niemand kon toen echter bevroeden dat deze voorliefde haar uiteindelijk naar Den Haag zou leiden en haar in zou wijden in het ‘nomadenbestaan’.

Want gedurende haar Kamerlidmaatschap vormde een kamer in het Haagse Novotel tien jaar lang drie dagen per week haar tweede woning. De maandag en vrijdag werden steevast ingeroosterd voor werkbezoeken en reisde de Limburgse kris kras door het land. Haar plicht, zo vond ze, want als woordvoester Ruimtelijke Ordening en Infrastructuur wilde ze wel met eigen ogen zien, waar ze in Den Haag over moest beslissen. Dat zo’n levensstijl nogal wat vergt en een sterke wissel trekt op het privéleven, nam ze lange tijd op de koop toe. “Lid zijn van de Tweede Kamer is geen reguliere job, het is een levensstijl. Het slokt je totaal op zowel zakelijk als privé. Het is een leven uit de koffer, altijd weg, altijd aan het werk. Je wordt als het ware geleefd.” Ook in het weekeinde thuis in het Limburgse Helden ging het werk door. Al maakte ze daarbij wel heel bewust tijd vrij voor de verzorging van haar chronisch zieke vader. “Vanwege mijn drukke baan, kon ik er gewoonweg niet altijd zijn. Mijn moeder heeft verreweg het grootste gedeelte van de zorg op zich genomen, maar wat ik kon, heb ik gedaan. Dat is een verantwoordelijkheid die je moet nemen. Ik ben liberaal in hart en nieren, heb de liberale opvattingen over eigen verantwoordelijkheid altijd ‘gepredikt’, maar praktiseer ze ook. Ik heb dit nooit als een belasting gezien, maar als een waardevolle investering waar je iets geweldigs voor terug krijgt.”

“Als gevolg van een beroerte raakte mijn vader, die sinds ik mij kan herinneren chronisch ziek was, meervoudig gehandicapt. Al snel was duidelijk dat hij niet meer zou herstellen. Zelf zag hij het niet meer zitten, maar ik kon geen afscheid van hem nemen. Zolang er nog zicht is op een menswaardig bestaan, moet je ervoor gaan en alles doen om er het beste van te maken. Uiteindelijk heeft hij hierdoor nog zestien jaar een menswaardig leven kunnen leiden en hebben we samen nog heel veel mooie momenten mogen delen. Zo’n ingrijpende gebeurtenis vormt je wel. Je kijkt anders tegen zaken aan. Zo stond ik bijvoorbeeld heel anders in het euthanasiedebat. Theorie en praktijk komen dan heel dicht bij elkaar. Ik heb altijd gepleit voor het nemen van een eigen verantwoordelijkheid, maar ook daadwerkelijk laten zien dat ik die zelf niet uit de weg ga.”

Bij haar beslissing om Den Haag na tien jaar te verlaten speelde de zorg voor haar ouders zeker een rol. Al was het ook de behoefte naar een betere balans van werk en privé en de kentering in de politiek die haar hiertoe aanzette. “Ik ben altijd iemand geweest van de inhoud,” erkent Verbugt. “Ik houd van eerlijkheid en oprechtheid, wil de zaken niet mooier voorspiegelen dan ze zijn. Dat strookte op een gegeven moment niet meer met de heersende mentaliteit in de Kamer. Een jongere garde diende zich aan waardoor alles veel dynamischer werd. De drang om te scoren werd gemeengoed. Dat leverde taferelen op, waar ik me absoluut niet in kon vinden. Toen ik mijn entree maakte in de Tweede Kamer, werd je in debatten uitvoerig aan de tand gevoeld betreffende je kennis over de politiek, de geschiedenis en de wetgeving. Om aan die vraag naar kennis te voldoen, moest je heel veel

investeren. Nu zag ik een garde binnenkomen die aan de hand van televisieprogramming besloot wat gezegd werd. Dat gebeurde heel openlijk overigens. Er zaten mensen met de tv-gids opengeslagen op schoot. Dat ging mij een brug te ver. Iets verkondigen om in the picture te komen, dat is geen politiek bedrijven, dat is een show hosten. Er waren dan ook geregeld mensen die afweken van het fractiestandpunt om maar met hun hoofd op tv te komen. Ik ben zelf ook wel eens door een producent van een tv-programma benaderd met de mededeling dat als ik mijn standpunt inzake een bepaald onderwerp zou wijzigen, ik welkom was in hun programma. Ik heb vriendelijk bedankt. De tweede kamer veranderde van een politieke arena in een ver-van-mijn-bed-show.”

Verbugt hekelt ook het gemak waarmee van onderwerp gewisseld werd. “Het emancipatievraagstuk waar zelfs op de dag van vandaag nog heel veel winst valt te behalen, werd plotsklaps van tafel geveegd,” vervolgt ze. “Van de gelijkwaardige behandeling van mannen en vrouwen gingen we plotsklaps naar boerka’s en eerwraak. Zo onttaarde een discussie over de positie van de Nederlandse vrouw in de 21ste eeuw, in een discussie over de Middeleeuwen. Ik vond dat onbegrijpelijk. Natuurlijk zijn al die veranderingen het gevolg van een veranderende wereld met nieuwe media, nieuwe verwachtingen en nieuwe strategieën. De tijd staat niet stil, dat vraagt ook om veranderingen. Feit was echter dat ik mij hierin niet langer thuis voelde. Ook de verharding stuitte mij tegen de borst. Ik ben met

een bepaald politiek beeld opgegroeid, heb een sterke hang naar normen en waarden. Vroeger was er veel respect voor de voorzitter en sprak je collega’s in het debat aan met “geachte afgevaardigde”. Dat zorgde voor afstand en bood ruimte voor meer diepgang, maakte het minder persoonlijk. Nu roepen ze tegen de voorzitter “Doe normaal man” en tegen een afgevaardigde “Ach meid, je flipt door!” Natuurlijk is dat een gevolg van het veranderende tijdsbeeld, ook de samenleving is verruwd. Maar nieuwe ontwikkelingen zijn niet altijd beter. De dingen die je vroeger leerde, hadden een bepaalde functie, daar was over nagedacht. Nu zie je dat er heel veel zaken zijn met een beperkte houdbaarheidsdatum. Dat vind ik best moeilijk. Die omschakeling kan ik niet maken en dat wil ik ook helemaal niet.”

Haar afscheid van Den Haag bracht haar niet alleen terug naar Helden, maar leidde uiteindelijk ook tot de verwezenlijking van een lang gekoesterde ambitie: het ondernemerschap. “Ik weet nog goed dat ik toen ik bij de Grensregio Rijn-Maas-Noord werkte eens tegen de directeur van de Kamer van Koophandel zei: “Eigenlijk wil ik best als zelfstandige beginnen.” Dat is er toen niet van gekomen, maar nu achtte ik de tijd rijp.” Verbugt ging als adviseur op het gebied van ruimtelijke ordening, stedelijk management en public affairs aan de slag. Een kolfje naar de hand van de Limburgse planologe, die meteen bewees over uitstekende ondernemerskwaliteiten te beschikken. “Een goede beslissing,” beaamt ze terugkijkend. “Wederom een dynamische en leerzame tijd waarin ik heel veel gedaan heb en mooie projecten onder mijn hoede kreeg.” Frappant is dat juist haar grote affiniteit met het ondernemerschap er uiteindelijk toe leidde dat ze terugkeerde in loondienst. Sinds 2009 zwaait Verbugt de scepter over MKB-Limburg. Zelf vindt ze die overstap niet opzienbarend. “Je werkt samen met ondernemers in een dynamische omgeving waarbij van je verwacht wordt dat je ondernemend optreedt. Daarbij kruisen nu een hoop zaken mijn pad, die ik voorheen ook tegen kwam, alleen zit ik nu aan de andere kant van de tafel.”

“Ik richt me vooral op het nu.”

Speerpunten in haar beleid vormen de lastenverlichting, het verbeteren van het ondernemersklimaat en het optimaliseren van de bedrijfsomgeving. Specifieke aandacht is er momenteel voor de eenzijdige lastenverhoging van de lokale ondernemer. "We zijn in augustus al gestart met lobbyen aangezien de gemeenten toen al begonnen met de begroting voor volgend jaar. Als de gemeenten opnieuw gekort worden, is de verleiding om lokaal meer te gaan heffen groot. Dat kan de kleine lokale ondernemer die het moet verdienen in zijn directe omgeving echt niet langer trekken. De rek is eruit. In het begin van het jaar, vlak voor de zomer en in september was er een flinke faillissementshoos. Dat is een zorgelijke ontwikkeling. We moeten dus richting gemeenten een heel duidelijk signaal afgeven dat het midden- en kleinbedrijf niet in staat is om de lokale rekeningen te betalen. Er moet een andere weg ingeslagen worden."

MKB-Limburg is met de verhuizing van het servicekantoor van Venlo naar het Onderondernemersplein in Roermond en de daarmee gepaard gaande

reorganisatie zelf ook een nieuwe weg ingeslagen. Door samen te gaan 'hokken' met hun partners van Ondernemend Limburg, LWV, LLTB en de KvK hopen ze de krachten nog meer te bundelen en de ondernemer nog beter van dienst te zijn. "Inmiddels werken we nu een paar maanden volgens het nieuwe concept en dat bevalt uitstekend. Daarbij is de nieuwe huisvesting prachtig. Het is een historisch pand dat beschikt over alle denkbare moderne faciliteiten. Maar daarvan afgezien was dit gewoon een logische vervolgstap om nog beter te kunnen opereren. En een verandering die tot vooruitgang leidt, moet je niet uit de weg gaan." Die vooruitgang heeft Verbugt ook inmiddels privé gevonden. Hoewel 'de charmante Limburgse' naast haar 'reguliere' baan nog tal van nevenfuncties bekleedt, geeft ze aan de balans te hebben gevonden. "Ik heb meer tijd voor sociale contacten en voor de verzorging van mijn moeder. Ik heb werk altijd heel belangrijk gevonden en hecht ontzettend aan mijn financiële onafhankelijkheid, maar er is meer in het leven dan werken alleen."

Hoe dat leven er precies uit gaat zien, is ook voor Verbugt een vraag. "Want je weet nooit wat de toekomst brengt," weet ze inmiddels als geen ander. "Ik richt me vooral op het nu. Op de zaken die nu spelen, die hebben mijn onverdeelde aandacht. Als ik iets doe, doe ik het goed." Of MKB-Limburg volgend jaar wel weer landelijke aansluiting zoekt, laat ze nog in het midden. "MKB-Limburg is een organisatie waar bedrijven rechtstreeks bij aangesloten zijn, terwijl MKB-Nederland een koepelorganisatie is voor brancheverenigingen. Aangezien veel van onze leden ook lid waren van een branchevereniging betaalden velen in principe dubbelop en kregen ook wij op onze beurt een te hoge afdracht voorgeschoteld. We hopen nu samen een oplossing hiervoor te vinden. MKB-Nederland heeft meer regionale vertakkingen, maar MKB-Limburg blijkt uniek in zijn soort. Typerend overigens, want hier doen we alles altijd net iets anders dan in de rest van Nederland," lacht ze vergenoegd. En dat blijkt Nellie Verbugt op het lijf geschreven.

- ADVERTENTIE -

Heerlen

Bedrijvige stad in
het hart van de
Euregio

Wie een plek zoekt voor zijn onderneming, zoekt een thuis voor zijn bedrijf. Wie succes nastreeft, zoekt een prettige leefomgeving voor zijn personeel. Wie een toplocatie zoekt voor zijn bedrijf komt terecht in Heerlen!

Heerlen is een bruisende stad midden in het groen. Een stad die nieuwkomers hartelijk in haar samenleving opneemt.

Wij nodigen u uit om kennis te maken met deze stad, een jonge levendige stad waar veel mogelijk is. neem daarom een kijkje op www.zakelijk.heerlen.nl om zelf te ontdekken wat Heerlen u te bieden heeft!.

telefoon: 045-560 48 88
email: bcp@heerlen.nl
www.zakelijk.heerlen.nl